

РОЗДІЛ 1

Хто вбив Лору Палмер?.. Літак нарешті торкнувся бетону злітно-посадкової смуги, повернувшись на землю після тривалого і виснажливого перельоту. Більшість пасажирів почали відчайдушно аплодувати, щойно відчули надійну опору під шасі. Кілька годин турбулентності та сильний вітер під час посадки змусили деяких атеїстів повірити у вищу силу, принаймні тимчасово, і спростили багато питань, які мучили людей до польоту. Здається, лише Алекса не зачепило загальне хвилювання, попри те, що сусідка праворуч постійно хрестилася, а сусід зліва, огрядний чоловік з уже помітною лисиною, відчайдушно вчепився в поручні крісла і потів так сильно, наче щойно пробіг півмарафон.

Алекс перебирав чотки, мало звертаючи увагу на те, що відбувається навколо, і намагався знайти відповідь на одне питання: «Хто ж убив Лору Палмер?» Він згадав майже все, але ніяк не міг згадати відповідь саме на це питання. Його мозок відчайдушно не хотів ділитися останнім секретом.

...Майже три роки тому в нього теж був переліт, з якого все й почалося. І саме тоді, напередодні перельоту, він востаннє чув це запитання: «Хто вбив Лору Палмер?» Тоді авіалайнер здійснював посадку легше і приземлявся не в аеропорту Лондона, а завершував рейс Київ – Хургада. Голова Алекса, якого тоді всі називали Сашком, розколювалася. Мало сну і багато алкоголю давалися взнаки, а передчуття спеки за бортом літака ще сильніше стишло голову невидимими лещатами.

А за день до цього в одному з київських ресторанів високий хлопець, який сидів навпроти, поставив запитання. Його голос звучав не дуже впевнено, та й Сашкові було вже досить складно утримувати свою увагу. За столиком із ними сиділи ще троє — дві дівчини й хлопець. Хлопець щось тихо шепотів одній з дівчат, нахилившись прямо до її вуха, а вона весело сміялася, намагаючись не втрачати суть розмови Сашка і Сергія. Ще одна дівчина, ефектна брюнетка, сиділа на чолі столу, між Сергієм і Сашком, співчутливо спостерігаючи за останнім.

— Хто вбив Лору Палмер? — сказав Сергій, підняв чарку, цокнувся з Алексом і, випивши, продовжив:

— Це запитують не для того, щоб дізнатися відповідь. Це як маркер «свій — чужий». Це запитання нічого не означало б для тих, хто народився за двадцять років до нас або за десять. І не означатиме нічого для тих, хто зараз навчається в школі, а для тебе — має значення. Ти ніби повертаєшся в затишне дитинство, де захоплював серіал «Санта-Барбара» і цікавив Кашпіровський. І мамині котлети. Ти запитуєш не для того, щоб отримати відповідь. Ось і зараз ти прийшов до нас не спитати, що тобі робити. Ти не цікавишся, як бути далі. Ти просто хочеш поговорити. Ти хочеш поговорити про неї. І ми тут не для того, щоб давати тобі поради. Ми маємо випити з тобою, поплескати по плечу і сказати: «Тримайся, братан».

Був би ти дівчинкою, і твоє серце розбив би якийсь мудака, типу мене, ти б узяв (взяла, ну пробач) пляшку шампанського, прийшов (прийшла, так) ось до Светки, наприклад. Наплакалися б, і все минуло. Нам, чоловікам, складніше. Ми ж, чорт забирай, вибачте, дами, за мою французьку, не плачемо. Нам треба поговорити. Спочатку для таких, як ми, порятунком були священники з їхньою

таємною сповіддю, потім — психоаналітики. Але пляшка горілки завжди найкращий психотерапевт.

Сергій був абсолютно правий. Сашка останнім часом просто розривало від необхідності говорити про неї. Він просто ненавидів себе за це. Але нічого не міг із собою вдіяти. Це стало фізичною необхідністю, як їжа, вода, дихання. Говорити про неї, розповідати іншим. Власне, навіть не про неї. Говорити про себе і про неї. Говорити про те, що він відчуває до неї і завдяки їй. І що хоче. І чого ніколи не буде. Намагаючись проаналізувати свій стан, він згадав один момент, ще зі школи. Тоді він так само був віддано закоханий у дівчинку з паралельного класу. Вона була яскравою, веселою і такою недосяжною. Він би ніколи не наважився сам підійти до неї.

Навіть потай мріяв, що одного разу вона зробить це сама. І раптом це сталося. З якоїсь невідомої причини на одній із перерв вона підійшла до нього і заговорила. У нього тоді був зламаний палець на руці, результат гри в баскетбол на канікулах, і це був привід. Звісно ж, він поводився як дурень, і це був останній раз, коли вони спілкувалися. Розмову він не запам'ятав, у пам'яті залишилися тільки його палаючі щоки, сором і черевики, в яких він був того дня. Він не пам'ятав, у що вона була одягнена, не пам'ятав її обличчя в момент розмови. Але запам'ятав свої черевики. І зараз, майже весь вечір, розповідаючи про неї, він говорив переважно про себе.

Другий хлопець, невисокий блондин в окулярах з тонкою оправою, який приєднався до спільної розмови, подивився на Сергія і сказав:

— Мабуть, ти маєш рацію, Сергію. Але до чого тут Лора Палмер?

— Друже, ти п'єш вино і тому нас не розумієш. А треба з пацанами пити горілку. Це все твої майже гейські замашки. А тобі, Саня, я скажу, що тобі пощастило. Ось тобі пощастило, що вона нарешті зникне з твого життя. І ти перестанеш поводитися, як жалюгідний закоханий невдаха. Тобі пощастило, що вона знайшла собі цього мандрівника, чи айтішника, чи хрін зна кого і поїде до Британії. Очі не бачать — душа не болить. Якби вона була тут, була перед тобою щодня, ти б продовжував вірити. Я ж тебе знаю. Хай навіть вона була б тут і десять разів вийшла заміж, ти б мав примарну надію, що це тимчасово, і потім ти все одно матимеш шанс. Тепер все. Жодних шансів. Вона поїхала. Сторінку закрито.

Алекс нічого не сказав, лише мовчки випив горілку, слухав друга, поглядав навсібіч. Був вечір п'ятниці і переповнений зал ресторану. Офісний планктон святкував закінчення робочого тижня і готувався зустріти суботу головним боєм. Навколо стояв гул від гучних розмов десятка людей, що змішувався з музикою. Усе це створювало єдину шумову завісу, під якою опинився і їхній столик. Дерев'яний столик у затишному пабі на цокольному поверсі одного з будинків у центрі Києва.

— І чуєш, Саня. Закрито. Все. У морі багато риби. І тобі треба розвіятися, відволіктися. Щоб зрозуміти, що це саме так. Вона була не твоя. І не шукай відповідь чому. Я сам колись шукав, то мало з котушок не зірвався. Будь ти навіть самим Бредом Піттом, ти міг би не підійти їй. Хоча ймовірність, звісно, була б більшою.

Це Олександр прекрасно знав. Він був не красивий, але й не потворний. І все одно дуже не любив своє відображення в дзеркалі. Хоча колись, він добре це пам'ятав, ще в шкільні роки він раптом подивився на себе в дзер-

кало і дійшов висновку, що він симпатичний малий. Але зайва вага була в нього завжди, незважаючи на заняття спортом. Він не любив своє тіло, йому не подобалося його підборіддя і ще багато що.

— Ану підтверджуйте те, що я кажу. А то я тут один Саню рятую. Дівчата, ви — особливо. Скажіть йому щось типу там «баби дури», наприклад. Що ось «вона дура, що на нього уваги не звертає». І скажіть, що у світі ще багато дівчат, яким припаде до душі успішний ризик-менеджер з великого банку.

Усі засміялися. Света, ефектна брюнетка, яка сиділа поруч із Сергієм і Сашком, поплескала його по рюці й, усміхнувшись, сказала:

— Звичайно, Саня, він має рацію. Тим більше, тепер у тебе в очах буде драма. Дівчата таке люблять. Ти тільки, сподіваюся, не будеш її перебільшувати і стрибати з мосту?

— Не мели дурниць, я можу бути ідіотом, але не настільки. Немає нічого важливішого, ніж власне життя. І немає жодної причини, щоб я колись покінчив життя самогубством. Навіть драма.

— Так-так, Саня. Щоправда, драма не перша, і щось мені підказує, що не остання, але кожне нове нещасне кохання додає твоїм очам ще більше шарму. Або чогось там. Вибач, це дівчата бачать.

Всі знову розсміялися, і Сергій знову налив усім горілки. Третій хлопець, який, як і раніше, віддавав перевагу білому сухому вину, сказав:

— Слухайте, у мене ідея. Колега сьогодні жалівся, що вони з дружиною купили путівки в Єгипет, але поїздка зависла. Там прекрасний готель, завтра вилітати, а її мама ногу зламала. І все. Ніхто вже нікуди не летить. У нас ще

сьогодні на роботі був цілий концерт жартів про тещу. Загалом замість того, щоб летіти в Єгипет, він їде до тещі в Суми. А квитки є. Виліт завтра зранку. Це ж саме те, що тобі потрібно. Тиждень у п'ятизірковому готелі... Подали від усього цього... Зміниш обстановку.

— Навіть не знаю...

Сергій не дав Алексу закінчити думку і майже прокричав:

— Та яке «не знаю»?! Це ж воно! Давай, телефонуй своєму колезі, кажи, що знаєш, хто за пів ціни викупить у нього тур. Він щасливий буде. Саня, не дуркуй! П'ятизірковий готель, багато алкоголю, дівчата, які їдуть туди за пригодами. Засмагнеш, натрахаєшся. На крайняк — просто побухаєш. І ти сам казав, що давно не був у відпустці. А тебе туди майже виштовхують. Наступного тижня — 8 Березня, все одно ніхто працювати не буде. А тобі вітати немає кого. Мама і сестра не рахуються. Тож навіть не думай! Пишеш зараз своєму босу, що ти летиш. Він зрозуміє. Якщо не зрозуміє, ми швидко дізнаємося. І все. Завтра ти ніжишся на березі Червоного моря, а не сидиш у сирому холодному сірому Києві, страждаючи від нещасливого кохання. Збиратися тобі довго не треба: кидаєш плавки і презервативи в сумку та береш паспорт. І картку. І телефон. Усе. Решта вже на місці.

— Яюсь дуже швидко...

— Та не будь ти занудою! От в цьому твоя проблема! Ти сам кажеш, що вже ненавидиш фразу «ти такий хороший, але...» Ну так не будь таким! Ти занадто передбачуваний. Нудний. Тьолочок це не вставляє. Їм страждати треба. Їм потрібна інтрига. А тут ти такий зрозумілий, відданий, закоханий. Нудотина. Зроби хоч щось спонтанно, а не продумано. Спробуй, тобі сподобається. Почни зараз.

Коли я кидав курити, мені одна розумна людина сказала: «Ця сигарета, що в тебе в руках, має стати першою, яку ти не викуриш. А не останньою, яку ти викуриш». Тому просто послухай нас. Ми поганого не порадимо. А коли повернешся в офіс, її вже не буде. Та й, може, тобі вже буде все одно.

Її не буде. Алекс уперше раптом чітко зрозумів, що це правда. Сьогодні вона була такою гарною, такою елегантною. Він пам'ятав, як вона збиралася додому, коли він був ще в офісі й закінчував проект. Її пальто, її запах, її веселе прощання і шарудіння пакетами, з якими вона виходила з кабінету. Поки Сашко перебував у своєму внутрішньому світі, третій хлопець, Олексій, отримав повідомлення і поспішив сповістити про це всіх.

— Так, хлопці. Усе добре. Колега мій все ще щасливий власник туру в Єгипет. І готовий продати його. Тож рішення за тобою, Саня.

Друзі фактично змусили Олександра написати босу і простежили, щоб він надіслав повідомлення, тому змусили викласти телефон на стіл. Поки чекали на відповідь, випили ще кілька чарок горілки і багато жартували про те, що може робити молодий хлопець один у Єгипті. Телефон сповістив про відповідь за десять хвилин. Повідомлення було коротким, але інформативним: «Ок».

— Ну все. Льоха, пиши швидше своєму колезі, що Саня їде. Нехай він усе швидко організує. Ці тревел-агенції ніколи не сплять, не повинні. Та й рано іще.

Минула ще година, протягом якої випили не тільки багато горілки і вина, а й повністю продумали відпустку. Коли все було готово й офіціант уже поспішав розрахувати їх, Сергій поплескав друга по плечу і сказав: